

Françoise Sagan

Cây Tình

Dịch giả : Phùng Độ

Ngài Stephen Kimberly quay lại trên bậc thềm và đưa tay cho người vợ chưa cưới của ông. Trong ánh sáng hoàng hôn của mùa thu đẹp của nước Anh, nàng còn vui tươi hơn, nữ tính hơn và duyên dáng hơn mọi khi. Ông thoáng cay đắng lấy làm tiếc rằng thế mà ông vẫn cứ lạnh lùng. Rốt cuộc nàng yêu ông hay tin rằng yêu ông, cùng dòng đời với ông, có của hồi môn khá, đối với nàng, chồng ở độ tuổi ba mươi lăm là vừa khéo. Họ sắp đóng góp cho nước Anh những đứa bé lành mạnh, có những cặp mắt màu xanh của mẹ chúng và những bộ tóc hung của cha chúng, hay ngược lại, những cặp mắt đen và những bộ tóc hoe. Chúng kêu chối tai, cười những con ngựa giống nhỏ và tìm được ngay một bác làm vườn già để chiều chuộng chúng.

Tất nhiên là thế, bài diễn văn tinh thần của Stephen có thể tỏ ra trâng tráo nhưng thực ra là ngắn gọn. Được nuôi dưỡng trong căn nhà này, rồi ở Eton, rồi ở Luân Đôn, ông đã qua tuổi thơ, tuổi vị thành niên và phần nửa tuổi trưởng thành êm ả, an lành, trừ một lần, mà từ cái lần ấy, vào thời điểm ấy, ông không còn nhớ chút nào. Lòng luyến tiếc chỉ là khúc mở đầu của quãng đường.

“Những cây sồi rừng này mới đẹp làm sao! Nàng Emily Highlife vui tươi, vợ chưa cưới của ông kêu lên trong khi tung ra một chuỗi cười trong như pha lê. Bản thân nàng không thể không thích thú khi thấy mình một ngày gần đây trở thành bà chủ của cơ ngơi này, của người đàn ông này và những đứa bé được nuôi dạy tốt mà ông lịch sự tặng bà. Vậy là với bước chân nhẹ nhàng, vịn bàn tay lên cánh tay chàng kỹ sĩ, nàng bước vài bậc xuống thềm.

Ngồi bên dưới chiếc dù, ngắm những chiếc bánh xốp nhỏ với nước trà, hai bà mẹ đẻ ra họ, goá chồng đã lâu (một bà gốc người Ấn, bà kia gốc thị trường chứng khoán) vui thích chiêm ngưỡng họ. Hình ảnh lũ trẻ mà người ta bắt chúng một tháng ở chỗ này, một tháng ở chỗ kia trong kỳ nghỉ hè, tuy có làm bớt phần sáng sủa của tương lai huy hoàng, nhưng cuối cùng... bao giờ cũng sẽ có một bà chăm sóc chúng.

“Tôi thật hài lòng, phu nhân Kimberly nói. Đã đến lúc Stephen cần ổn định. Tôi ít ư đám bạn bè của nó ở Luân Đôn.

- Tuổi trẻ đưa nào chẳng nông cuồng, bà kia khôn khéo đáp. Cái đó chỉ có lợi cho con bé Emily của tôi mà thôi.”

Trong khi những bà mẹ trao đổi với nhau những dự đoán đầy lương tri như thế, đôi bạn trẻ lững thững tản bộ. Tuy thỉnh thoảng có về Dunhill Castle nhưng Stephen cũng ít đi thăm thú vùng này. Như biết bao người cùng độ tuổi, ông chỉ cần ngự trên một cỗ máy bốn bánh hay một con vật bốn chân trong việc di chuyển. Tuy nhiên, vợ chưa cưới của ông không ngừng mê mẩn bên những cây sồi rừng chết tiệt, ông nồng nhiệt bước theo nàng, nhìn tia nắng mặt trời dồn dập chiếu xiên qua tán lá mà không thấy nàng. Vậy mà mặc dù chẳng thấy, ông đã tìm ra đường đi gần nàng ở quãng rừng thưa. Sau chặng đường dài dẫn tới một khoảng trống yên lặng rất đẹp, tại đây, đi ra một con đường nhỏ chắn ngang bởi một dây cây gỗ vùn vùn. Và chính là nhìn lại loại cây này mà ông đã thấy hiện ra quá khứ, khuôn mặt của Faye và tất nhiên, thời gian duy nhất sống của đời chàng.

Hồi ấy, anh mười lăm tuổi, cô ta mười bốn. Cô là con gái tá điền. Nhà cô hơi xa, gần sông. Chỉ có những người con gái lớn lên trong thiên nhiên mới có nước da ngăm ngăm và cái vẻ một con

thú hoang nhỏ nhắn như thế. Cậu ta là một chàng thôn gầy guộc mới lớn, quần áo vải lanh trắng may theo kiểu thật thà trẻ em, chính xác hơn là bằng vải chéo trắng, vì hè năm ấy ở Dunhill Castle nóng khủng khiếp. Họ bắt đầu bằng việc cùng đi câu cá hồi hầu như đã thuần hoá trong vùng (vì hầu như đã thuần hoá nên dứt khoát là bị cắn) và, nắm những con cá trong lòng bàn tay, cậu chàng vừa cảm thấy cái run rẩy, lạnh lạnh và hốt hoảng của nó, Stephen có cảm giác thích thú hiếu kỳ của sự cảm đoán và hơn nữa, tất nhiên là mơ hồ thêm muốn ở một con mồi khác cùng mãnh liệt như vậy, nhưng ít lạnh lạnh hơn loại cá này. Faye cười nhạo cậu chàng, cô cười tiếng nói lặng trịch của cậu, hàng khuy của cậu, sự vụng về của cậu. Bao giờ cô cũng là người chạy đến trước trong các cuộc chạy như điên của họ. Đối với cậu, cô là con người xa lạ hoàn toàn, cả về mặt thực sự do thiên nhiên đúc lên, cả về nữ tính, mà cậu ta chưa hề biết hoặc ít có cơ hội để biết. Nhưng mùa hè năm ấy, mùa hè duy nhất, lần đầu tiên và lần cuối cùng trong đời, Stephen thưởng thức và ca ngợi cái duyên dáng và vẻ đẹp của Dunhill, đơn giản vì Dunhill phủ đầy lá cây để mà ngủ, mọc đầy lúa mạch để mà ẩn trốn trong không khí oi bức của mùa hè, và vì chỗ rừng thưa đáng tôn trọng này bỗng trở nên một niềm thú vị ngượng ngùng.

Vào cuối một buổi trưa kéo dài, cái gì phải đến cũng đã đến. Trước khi ôm nàng, Faye đọc tên anh “Stephen”, và mãi lát sau anh thấy như lần đầu tiên anh nghe thấy chính tên anh. Cả hai người hoàn toàn vô tư vì hoàn toàn ý thức rằng mùa hè ấy là mùa hè thứ nhất. Cô nàng trơ trẽn vì đã nhẫn nhục và cậu chàng hoàn toàn ngây dại về khoái cảm của mình, họ chẳng còn thời gian nào mà tình tự. Mùa hè qua đi. Nhờ có ánh sáng mặt trời và những cái vuốt ve thành thạo của Faye, mụn trứng cá của Stephen không còn nữa, sự vụng về của anh chàng biến thành sức mạnh và dường như cậu ta thấy lời nói dối của mình cũng bình thường như sự thật. Người ta không sao tả nổi cái đồ rực của những mối tình trẻ con. Được săn đón, được vây quanh của những người coi khu săn bắn, cha mẹ, họ hàng, thợ săn và cư dân trong vùng, Stephen và Faye hàng ngày gặp nhau ở cùng khu rừng thưa ấy và dưới cùng một cái cây, cái cây này vốn là một cây con mà một người chú của họ gốc Ireland, điên khùng, nghiện rượu mang từ Provence về không biết vì sao mà đầy ải nó tại khu rừng trống này như một biểu tượng mật mã của dòng tộc. Vậy là họ gặp nhau tất cả các buổi chiều, hai thân thể quấn lấy nhau, ngập trong mùi cỏ và mùi của cuộc tình. Họ rời nhau ra không nói một lời.

Hai năm sau khi Stephen trở lại sau chuyến đi vòng đường biển cổ điển của người trẻ tuổi giàu có ở Châu Âu, chàng thoáng thấy nhân cuộc đi dạo, Faye đã mang bầu và đã cưới chồng khá là hạnh phúc. Người ta không thể nói rằng giữa hai người ít nhất cũng đã trao cho nhau một cái nhìn. Đó là hai con vật câm nín, chúng gặp nhau trên quãng đường này bởi vì cả người này và người kia đều không thể khoe với nhau về nỗi đau khổ xa cách ấy. Tuy nhiên, cho dù khúc tình ca của họ đã không có chút trữ tình nào, và không có hệ quả, một hôm lúc niềm đam mê trời mạnh hơn thường lệ, Stephen đã khắc trên thân cây nổi tiếng ấy hai chữ cái đầu tên họ “S-F”, không có một trái tim ở giữa, mà đúng là hai chữ cái “S” “F”. Và đúng vào cái đêm chưa cưới ấy, nhờ cái liên tưởng đơn giản đột nhiên về hai chữ cái, chữ nọ và chữ kia móc vào nhau như hai con đĩa làm sần sùi thân cây, nhờ cái kỷ niệm giản đơn về những bữa cơm tối bất tận tại bàn ăn gia đình trong mùa hè đáng ghi nhớ ấy, khi mà chàng thấy tay mình run lên và bọt bìa trắng xóa, và những cái nhìn còn hơn cả bối rối lướt qua trước cặp mắt mệt mỏi của chàng, lúc bấy giờ tại đó, ở tuổi ba mươi lăm, trái tim chàng - hoàn toàn lịm đi và rạn nứt bởi chính cuộc đời chàng từ ấy, bởi người vợ chưa cưới xinh đẹp của chàng và tương lai tất yếu của chàng - trái tim chàng bắt đầu dồn dập. Chàng mừng rỡ ở tuổi mười lăm, một bé Ấn trần trụi trên vai một người đàn bà Ấn tóc đen như mun, và chàng ngắm những lọn tóc nâu của Emily với một thứ tình cảm xâm hại bạn tình gần với ham muốn tình dục.

“Nàng sắp nhìn thấy những chữ cái ấy, chàng nghĩ. Trong gia đình này không có ai mang họ có chữ S và mình sắp phải giải thích với nàng sự đam mê cuồng nhiệt trong một câu chuyện tình cảm màu mè. Mình cũng sắp phải kể về một cô bé hàng xóm...”

Và trong khi chàng vất óc tìm mãi chẳng ra một bé gái mà tên nó bắt đầu bằng chữ cái F trong các quan hệ họ hàng của mẹ nó và đến lúc ấy chàng sắp làm cho (quan hệ giống như hai chiếc bánh ga tô để bên nhau và dấu sao cũng như chỗ thắt ngấn cách của chiếc áo váy phòng liên

nhau) một con người nào đó trong chàng bắt đầu rên rỉ về lời nói dối cuối cùng này. Tất nhiên là chàng đánh lừa Emily về sau khi câu chuyện đã trở nên thích hợp, sau khi nàng sinh đứa con đầu lòng chẳng hạn, và tất nhiên là lúc ấy chàng nói dối rất tài. Nhưng lúc này tại đây lại là câu chuyện có hơi khác. Chàng nấn ná. Nàng quay lại phía chàng vừa cười vừa hỏi:

“Nhưng mình còn đợi em gì nữa, Stephen?”

Một chút sững sờ, chàng rảo bước để theo kịp nàng. Bàn tay nàng đặt lên thân cây, đúng chỗ nhưng chữ không rõ ấy, và nếu chữ “S” còn hoàn toàn hiện lên, chữ “F” đã hơi mờ, nhựa cây đã chảy, và chữ “F” của Faye, cực kỳ giống với một chữ “E”.

“Stephen - Emily đây này, nàng nói.”

Nàng mỉm cười với chàng, nhưng Stephen biết rằng cuộc đời vừa mới tặng chàng, có lẽ hơi muộn, một nỗi chán ngấy không sao chữa được ./.